

بازمروری بر حاشیه نشینی

علی مصیب زاده : دانشیار دانشگاه ارومیه ، عضو هیئت علمی دانشگاه ارومیه ، ایران

سپیده زارع قره باغ : دانشجوی کارشناسی دانشگاه ارومیه ، ایران

چکیده

امروزه بحث تغییر زندگی و رسیدن به سطح بالاتری از آن در ذهن اغلب مردم کشورهای جهان به ویژه کشورهای در حال توسعه وجود دارد.

در دهه های اخیر به علت رشد سریع و انفجاری جمعیت و شهرنشینی و حرکت گروه های جمعیتی از روستاها و مناطق محروم به سمت شهرها ، مخصوصا مراکز استان ها ، مشکلاتی نظیر ازدیاد و گسترش مناطق زاغه ای و سکونتگاه های غیرقانونی و غیررسمی ، بوجود آوردن گروه های فقیر شهری و محرومیت از حداقل امکانات و خدمات شهری را بوجود آورده است.

نبود کار (اشتغال) و مسکن کافی قوی ترین انگیزه ای است که مردم از مراکز جمعیتی کوچک به سمت شهرهای بزرگ کوچ میکنند.

این گونه مناطق خارج از محدوده فعالیت سازمان های شهری می باشند و به همین علت یکی از دغدغه های اصلی ، اداره این مناطق میباشد . دغدغه ای که رفع آن تنها توسط خود حاشیه نشینان امکان پذیر است .

واژگان کلیدی : حاشیه نشینی ، سکونتگاه غیر رسمی ، مهاجرت ، مسکن و اشتغال

مقدمه

یکی از پدیده های همزاد شهرنشینی شتابان ، گسترش حاشیه نشینی بوده است که به صورت قارچ گونه در اطراف شهرهای بزرگ تکثیر یافته است. این گونه حرکت های جمعیتی و مهاجرت ها برای دستیابی بهتر به امکانات و تسهیلات صورت می گیرد ولی به دنبال خود مشکلات و معضلاتی را به همراه دارد. پیشینه حاشیه نشینی در جهان به اوایل قرن بیستم و پیدایش مکتب شیکاگو و نظریات ابن خلدون پیرامون مهاجرت روستاییان به شهر بازمی گردد. حاشیه نشینی شامل افراد و خانوارهایی می باشد که در محدوده فیزیکی و